

Бѣлобродъ свещеникъ, блѣденъ,
Глухъ на ревъ и олелия,
Въ тоя часъ на ужасъ леденъ
Тамо служи литургия!

Тихо носятъ се къмъ свода
Пѣснитѣ му богомолни
Зарадъ царя, за народа,
За злочестий градъ прѣстолни.

И молитвата му жална
Жално, скръбно храмъ оглася,
Въ тишината погребална
Димъ кадиленъ се разнася.

Но вратата се отваря:
Турци виждатъ въ изумленъе
Простъ свещеникъ въвъ олтаря,
Слушатъ пѣсни и моленъе.

А той мирно продължава
Тайнството велико, свято.
Но мечъ стареца сразява,
Пада въ кръвъ тѣло облято.

И светата литургия
Недовършена остана.
Църквата стана джамия,
Домъ молитвенъ за Корана.

II.

Рабски нижатъ се години,
Турчинъ въ Търново владѣе.
Надъ Господнитѣ светини
Полумѣсецъ се гордѣе.